

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL GENERAL BUM-BUM

—¡Atrás! No's permet la entrada,
puig segó as el protocol,

son en absolut prohibidas
certas aproximacions.

LISTA DE LA BOGADERA

Pels que's dedican al conreu del *sport* de seguir festes majors, la segona quinzena d'aquet mes ho haurà sigut ben bé de tráfeh y marejament.

No sembla sinó que totes las poblacions de Catalunya hagin escullit a portarls mateixos días pera la celebració de la seva festa anyal pera donarse la satisfacció de fer anar endoina a tot el jovent *currido* de la terra, que sempre ha demostrat especial predilecció per la ballaruga, número imprescindible en tot programa de festa major y del que sen fa més gasto, quan no pot ser al só de una *reputada orquesta de la capital*, al espiquetx de la gralla o al refilet del floyol.

La qüestió es bellugar las camas, y aixó's conseqüeix sense grans estímuls de refinament artístich quan els anys no pesan y las frontisas dels genolls van ben llatinas.

Endemés, aixó de venir aplegadas tantas festes majors, per comptes de ser un motiu de defalliment, ho es de verdadera emulació pels bregats en aquet *sport*.

Davant la perspectiva d'un envelat guarnit per en Vinas o en Vilanova, y d'un seguit de valsos d'aquells que's poden ballar assobre d'un cairó quan els que'ls tocan son els Muixins o l'orquestra del Escalas, la joventut daurada, ciutadana o rural, nò's recorda ni de la son, ni del cansament, ni de la gana.

Conech més d'un individu que aquets días está fet un Weyler abans d'encallarse. No més fa que anar d'aquí d'allá sense treva ni descans, com una pilota en mans de canalla. D'ensá que va comensar la mesada que no ha fet més que baixar del tren pera pujar a la tartrana y baixar de la tartrana pera ficarse al envelat... y tornemhi que no ha estat res.

Quan un subjecte d'aquets está picat d'aquesta passa estival, no li preguntin res que no's refereixi a la seva obsessió y no li parlin de política ni de res més perquè's quedaria com si vegés visions.

Y es més que natural que aquets joves felissos que no perden ocasió d'expansionament y que saben divertir-se a gust, trobin exagerat lo que's diu del mal govern den Sagasta y de las calamitats del país y que no s'afectin gaire ab els disgustos a que ha donat lloch el viatge regi.

Per altra part, com que tampoch llegeixen diaris, no saben res de lo que al mon passa; totes las sevas lecturas son la guia de ferrocarrils y'ls programas de balls: té per ells més interés una llista d'itineraris que un article de fondo, y s'enteran ab més fruició d'un repertori de ballables que un cessant ab aspiracions de la combinació ministerial en la que deu figurar el suspirat *padri*.

Nosaltrés que som un diari de gresca—encara que ens consta que no a tothom li fem gracia—votém des d'ara per l'alegría y'l bullici y per la festa a *diari* y a *major*.

Ja sabém que las cosas no van gaire bé y que tothom se queixa, y que'ls temps son dolents a tot serho, però precisament per semblants motius es precis expansionarse y arreconar el malhumor: si tots tinguessim

alegría els divertiments ja sen podrián anar al davant, que per res els necessitariam.

També'ns fem cárrech de que aquest any hi ha perill d'anar de dret a presiri desde l'envelat estival, perquè hi han guarniments comprometedors que a n'algu li han conquistat una baronia, per molts anys han vingut a ser una mena de *pase de llure* circuncisió pel palau del carrer d'Amalia.

¡Peró ja estariam tots ben posats si per no corrent perill de rel'iscar ab una pell de meló no poguem sortir de casa!

Nada, nada, que visqui l'alegría y que las caras se quedin per en Weyler, en Junoy y en *papus* que han acaparat tota la lleijesa humana.

* * *

“Diu que anirém tan bé que'l diari ho porta que a la fi no vé.”

Velt-hi-aquí la copla corretgila y aumentada que s'ha fet més gasto aquesta setmana, fins al punt de tirar a recó aquella dels *lunars*.

Després d'estarnos uns quants días ab l'ajalme perquè tenim la casa mal endressada y es natural que las visitas de compliment ens fassin nosa, han vingut noticias més tranquilisadoras, que, de confirmarse, ens permetrán continuar l'estiu en manegas de canalla deixant pera millor ocasió el surgir els armats de la levita y'l portar a replanxar la trona.

Si'ls vents no's giran, donchs, passarém las festas de la Mercé entre familia, sense forasters, que tenim la particularitat de proporcionar una alegría que venen y un'altra quan sen van, lo que vol dir en més més clars, que's fan pesats mentres son aquets.

D'aixó de poguer passar las vinentas festas sense haver de fer cumpliments a taula, reprimintnos pera no escurar gaire'l plat ni deixar els ossos massa nets, els republicans sen volen atribuir la gloria.

Res, que'ls demés poden pendres totes las iniciatives que vulguin, però en certas qüestions, principalment las que fan referencia a posar entremesos y determinadas visitas y a sortir en defensa de las libertats constitucionals, els *perdidos* no admeten intrusions de cap mena, recabantne'l total monopoli.

¡Y pensar que si'l cas hagués arribat haurian pogut capassar de fer lluminarias, com els seus corregegnaris asturiáns!

¡Y pensar que'ls qui tenen la pretensió de que'ls haurém d'agrair el restabliment de las garantias son els qui varen donar motiu a que's sospengués en benefici d'ells mateixos, per quan l'actual situació no'ls ha proporcionat ni una sola presó, ni una sola denuncia y ni una trista multa!

Ells, y no més que ells, si se'ls escoltan, han sigut els que han fet canviar de parer als qui's proposaren fer determinada invitació, involucrant maliciosament entre'ls confabulats a certas personalitats de significació catalanista, quina inmiscuació entre'ls simpatitzants dels gremis la tradueixen totes las personas de respecte pensar per la virada en rodó que han pres els acontexements.

Vaja, *alante*, salvadors del país, fidels custodis de la tranquilitat pública, egregis manellas que tot ho feu y desfeu quan se us presenta la ocasió del *metate* de las *estrellas*, es a dir, en tot lo que no pot ser determinat pel resultat aclaparador d'una votació, per la

EQUIVOCH

Un jove embobad contempla a una noya a qui segueix y un xicot que ven periodichs se li acostia y dia "La Veu!"

Veyent que no li contesta, "La Veu"—més fort repeteix, y el jove empipat li crida: —Si, home, si que la veig.

que s'ha demostrat cada vegada el vostre no res, la incompetència dels vostres homes y de la vostra farsa.

veim la plassa de Catalunya a punt de dátill... a punt de solfa.

Aquet cop li asseguraria a n'en Fabra y Ledesma el desbotellament a perpetuïtat si *tras de la cruz* no hi hagués el *diablo*, es a dir, si aquelles palmeras no tinguessin adobadas ab *guano* polítich y ab *abono* de conveniencias personals.

Ah tot, es alló que's diu: *hágase el milagro...* y el miracle es fet.

Naturalment que d'aquella urbanisació no val la pena de que sen fassin postals, ni es probable que la compra d'aquells arbres ens guardi d'insolacions, però el cas era conusmar l'acte de presa de possessió d'aquells terrenos condemnats per *in secula seculorum* a ser litigiosos. Si las mil y una qüestions plantejadas a aquell solar haguessin hagut de resoldres pels tràmits ordinaris, prou hauríam hagut d'esperar que's resolguessin els plets el dia del judici universal, es a dir, que ni a Barcelona ni als litigants de l'altra part els hauria vingut d'aquí perdre o guanyar.

Jo ho dinen que las cosas que son de molts no son de ningú, y com las cosas que no son de ningú las posseeix el primer ocupant, veis-hi-aquí com n'ha vingut a ser amo absolut l'Ajuntament.

Què quedava ja a Barcelona que no's considerés ab drets a n'aquella esplanada? Jo crech que haurían gaudit la Plassa, li haguessin fet un monument a n'ells propietaris de dret per la costúm de la dias.

Jo trobaríam més d'un subjecte que's considerava amo sobre un pam de terreno demunt del qual hi havia la baldúfa quan era noy, y que hauria tingut la pretensió de que si no se li expropiava al urbanisme definitivament la Plassa, li haguessin fet un monument per anar al pam, tot murallat d'*espino artificial*.

Ja s'han acabat las cámandulas y l' ser contribució territorial. D'aquí endavant tenir terras a la Plassa de Catalunya no vestirà més ni menos que'l vestiment a l'Habana.

Per lo més que's podrà tenir en consideració l'Ajuntament als *desposseïts* es l'us de fruit de las palme-

ras, autorisantlos desde'l moment a que pugan anarhi a menjar dátills.

Més que més quan no hi há perill de que s'ennueguin ab els pinyols.

LLEIXIU

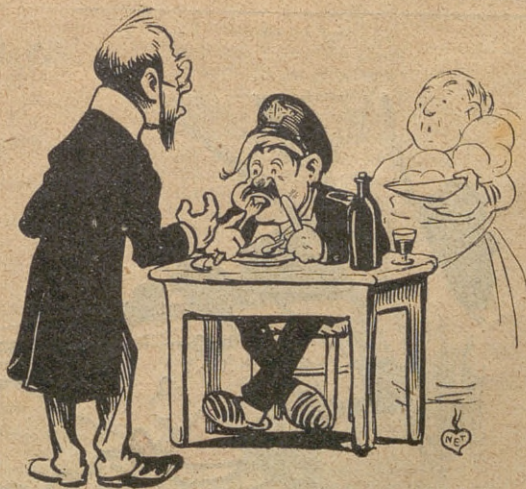

DESDE FORA

La Garriga, 21.

Companys de CU-CUTI: Ja es hora de que'm despulli de l'os, y us escriga quatre ratllas per dirvos que no soch mort. Al contrari; ab els pochos dias que volto per aquets llochs,

LA VISITA D'INSPECCIÓ ALS MUNICIPALS MALALTS

—Digui; qué te, qué li passa, y qué es lo que li fa mal?

—Pues siento un pes a la esquena... un gran desitj de menjar... pocas ganas de hacer feina... y muchas d'està acostat.

—D onsa pendra cesantia, que es un remey radical.

L'ARRIBADA DEL «RIO DE LA PLATA»

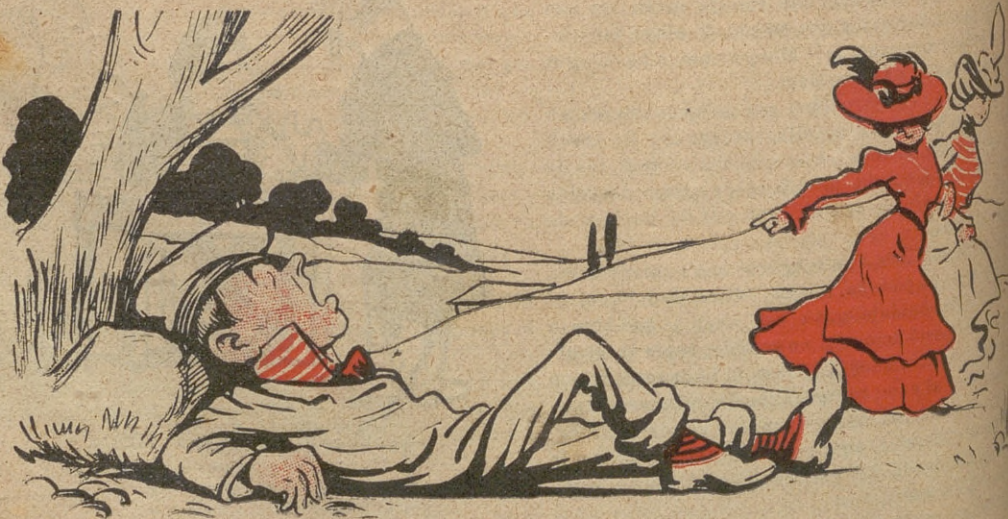

—Adeu, miyó; ja'm pensava no tornar-te a veure més.
 ¿Com has vingut? ¿Ab carbassas?
 —Faug, home. Hè vingut a peu, perque l'humitat no'm prova ni a mi ni als meus *dispesers*.

he augmentat de cansalada
 y he millorat de color.
 Aixó sí, porto una vida
 lo mateix que un *redentor*
de la classe proletaria,
 d'aquestos del molló nou.
 A l'hora que vull em llevo,
 vaig a passeig si fa bó,
 quan estich cansat m'assento,
 no'm moch de casa si plou,
 menjo si sento carpanta,
 y m'acuesto quan tinch son.
 Per xó, no us pensen; dech dirvos
 que no estich tranquil del tot.
 No es que pensi ab Barcelona,
 ni anyori la Redacció.
 ¿Sabeu lo que'm mortifica?
 Veurem alunyat den Doys.
 Com que, pobre home, pot dirse
 que es la meua distracció;
 com que es la única persona
 que'm desperta el bon humor,

y m'ha donat tanta tela
 per distreure als meus lectors,
 lluny d'ell no sé lo que'm passa,
 y em sembla que'm falta tot.
 Sempre que veig una bota,
 un bocoy o un barraló,
 em ve en Doys a la memoria
 y em poso de mal humor.
 Sobre tot aneulo a veure,
 doneulhi mil expressions,
 y no us descuiden de dirli
 que m'han presentat a en Font,
 qui m'ha dit que era el seu metje,
 lo que jo celebros molt,
 perque el miyó va semblarme
 un excelent *perdigot*,
 que crech que es tant llarch de ciencia
 com curtet de dimensions.
 La salut den Chirigotas
 l'interessa de debó,
 y va dirme que venia
 a La Garriga, resolt
 a veure si troba un'aigua
 que tingui prous condicions
 per corregir la *dolencia*
 que fa temps pateix en Doys.
 Com que l'*Hermano Pellejo*
 es veu que sedeja molt
 y te la salut gastada
 en *aras del alcohol*,
 es cosa de buscá un'aigua
 que refresqui els interiors.
 Aixó sembla molt dificil
 puig, segóns parer den Font,
 en Doys te una malaltia
 que's clasifica ab el nom
 de *bronquoneupia* aguda
 que ha adquirit dintre el seu cos
 carta de naturalesa
 y es á en una situació
 que un gotet d'*americana*
 o bé un vas d'*aigua ab xarop*,
 pot enfosquirli la vista
 y fensel anar de tort.
 En fi; el mal den Chirigotas
 es un mal tan horrorós
 que avuy pot quedar ben mona
 behent *horxatas d'arrós*.
 ¡Es gran lo que pot el vici
 quan s'arrapa de debó!
 Ara perque us feu el cárrech

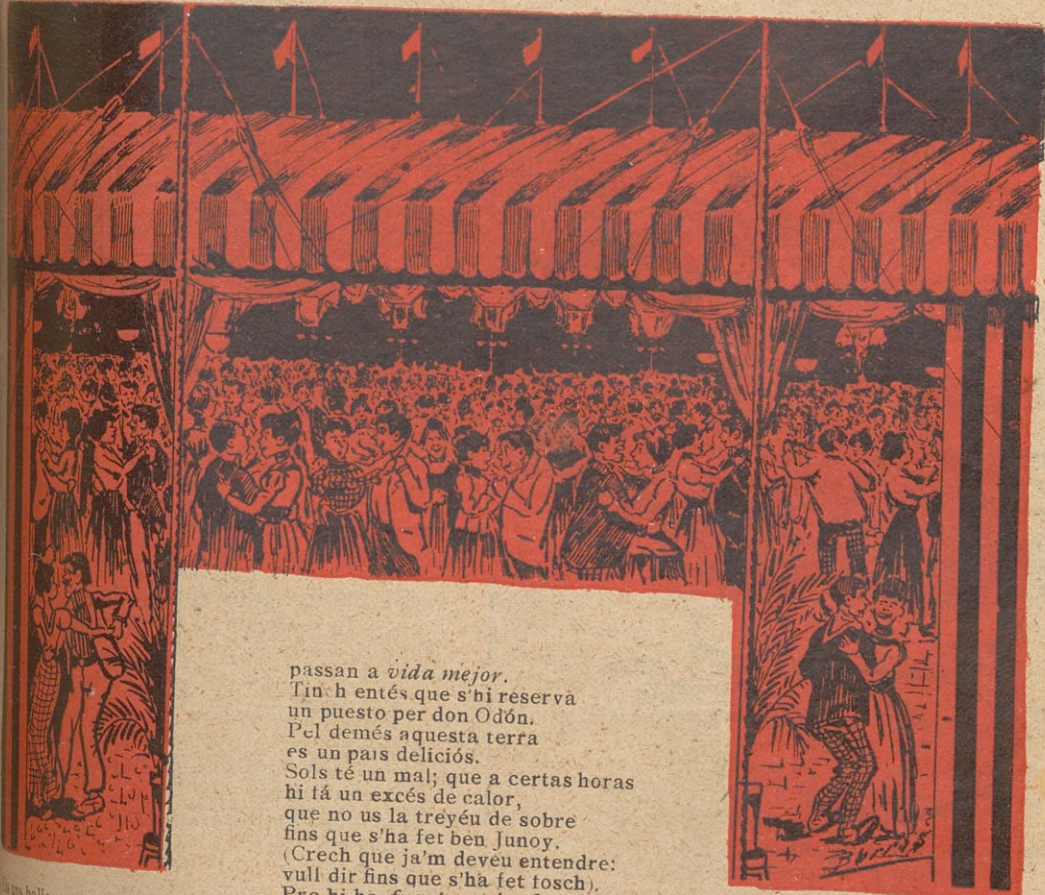
EN EL CAMP

—Mira, Julita: ¿No't sembla
 que'l pipa no té rahó

de dirme que'l meu Jaimitu
 está en mala posició?

ENVELAT DEL PESOL (GRACIA)

...ballaven el Boston
...els refinaments,

y els altres s'hi cargolaven
ab un Boston-Poble Sech.

passan a *vida mejor*.
 Tin'h entés que s'hi reserva
 un puesto per don Odón.
 Pel demés aquesta terra
 es un pais deliciós.
 Sols té un mal; que a certas horas
 hi tá un excés de calor,
 que no us la treyéu de sobre
 fins que s'ha fet ben Junoy.
 (Crech que ja'm deveu entendre:
 vull dir fins que s'hà fet tosch).
 Pro hi ha *fuentes cristalinas,*
arroyo murmurador,
alegres mariposillas,
el inmundo moscardón,
pajarillos trinadores
que alegran el corazón,
carreteras de primera
encoixinadas ab pols
 perque en cas d'una desgracia
 la gent caigui sobre tou,
 y en fi, per apoteosis,
 un bosch ameno y frondós
 com la barba den Sampere
 ab animalets y tot.
 El poble també es espléndit
 y excesivament curiós.
Desde el suntuoso palacio,
de lujo deslumbrador
 donde se prodiga el arte
 con notable profusion,
 hasta la tranquila choza
 del modesto labrador,
 nido de amores tan puros
 como los rayos del sol,
 tot a n'aquí hi te cabuda
 y a tot es reserva un lloch.
 Y és més hermós el *palacio*
todo luz, todo color,
 que la *más modesta choza?*
 ¡Ah! ¡Ah! No, mil veces no.
 ¿Veyeu com ara us demostro
 lo que ja us he dit molts cops
 que per dir cosas estranyas
 el castellá va millor?)
 No vull parlar de las noyas
 del poble, que totas son
 d'una elegancia silvestre
 y d'un garbo encisador.

...Font
 ...cosa
 ...m'ha agraiat molt.
 ...li convingui
 ...de cartró.
 ...vé un *gat negre*,
 ...cantó fosch
 ...de no véurel,
 ...una gran sort.
 ...lo que li agrada
 ...cantó bó
 ...que li queda
 ...altres ab dos.
 ...del *gat negre*.
 ...mena de mot
 ...poguer desxifrarlo
 ...entenguéu tots,
 ...La Garriga
 ...hagin eleccions).
 ...aquest assumpto,
 ...n'he parlat prou,
 ...metréu que m'ocupi
 ...de don Odón.
 ...aquel lloch històric
 ...en felissos jorns
 ...de Buen va trobarhi
 ...d'un *hipparión*.
 ...l'era de can Serra
 ...paratje preciós
 ...segóns la gent s'explica,
 ...etern repós.
 ...a La Garriga

La colonia veraniega
 es bona y abunda molt
 en xicotas de primera
 que semblan toyas de flors,
 ab unas caras divinas,
 ab uns ullets com dos sols
 que quan us miran us obran
 una profunda *incisió*.
 (Aquet terme el vaig aprendre
 tot enrahonant ab en Font).
 ¿Veyeu? jo aquí em casaria...
 pro ja fa deu anys que ho soch.
 Voldria trobar paraulas
 y fé una tria de mots
 per explanar l'entusiasme,
 la inmensa satisfacció
 que'm causa tanta bellesa...
 pro noys ja sabeu com soch,
 y lo poch que'm distingeixo
 per certas explicacions...
 aneu a n'El *Noticiero*
 que allí us ho dirán millor.
 Y plego, que aquesta carta
 va adquirint grans proporcions
 y si voleu publicarla,
 ab lo que'm fareu favor,
 si no acabo desseguida
 y em deixo de mes cansóns
 ab las planas del periódich
 potser no'n tindria prou.

K. O. K.

LA PLASSA DE CATALUNYA

Per aprofitar la sombra que projectan las palmeras l'únic modo de lograrho es está ajegut a terra.

Las penas d'un rellogat

Caballers, ab franquesa, ja no sé per quin cantó girarmhi. Estich tip de fondas, retip de dispeseras y tip y cuit de la vida de rellogat.

Al cap... de Finisterre y a cal... Hijo Pródigo, casi m'havían aborrit y'm vaig llesnar en brassos de dispeseras y dispesers. De menjars como de familia, con o sin principio, y con o con más dolors d'estómach y desaretglos de ventrell després, també me'n vaig atipar.

—¡Visca la llibertat, bien entendida! — em vaig dir: —menjaré allà ahont em vingui millor y llogaré una habitació pera dormir y treballarhi.

Mes, ¡ay! ¡quin desengany!

¡Cuán breve es la flor de la esperanza, qué fugaz la ilusión, qué corto el sueño!

(Fet meu, encara que no ho sembli).

He llogat tota mena d'habitacions, ab arcoba y sense, independents o dependents, ab finestra al cel obert o balcó al carrer, al ensanxe o al casco vell, ab llit ab somnier y ab senzill catre, ab patronas castellanas y ab mestressas del país, pagant per endavant o a la vensuda, y, créguinme, lo que he dit de bon principi: ja no sé per quin cantó girarmhi.

Allá ahont m'estich es ahont he estat menor malament y, no obstant, ja veurán si n'hi há per logarhi cadiras o no.

—¡Senyora Doloras!

—Digui.

—Demá'm voldría rentar els peus.

—¿A quina hora?

—Ahans d'anarmen, a las vuit.

—No pot pas esser.

—¡Ból ¿Per qué?

—Perque encara no he tornat de la Boquería y tinch d'encendre'l foch.

Primer entrebanch y primera transacció.

—Bueno, donchs... a mitgdía vindré. Tinguin l'angua amanida.

—¿Que'n tindrà prou ab aquesta olleta, ben calentat? —¡No senyoral! Ahont va ab aixó tan petít? No he veu que no n'hi há ni per remullarse la barba?

—¡Mare de Deu! ¿Tan grossos té'ls peus? ¡Vegi, potser que no li cápiquen al cubell! Potser lo millor fora avisar als de Mon'juich del Carme que'ns portin una banyera.

—¡Senyora! Els tinch com els tinch y lo millor fora que s'escursés una mica la llengua.

La senyora Doloras, tota carinyosa, em truca al quarto.

—¿Es pot passar?

—Endavant.

—Ab permís. ¿Que está molt ocupat?

—No senyora, digui.

—Ja veurá; ja'm dispensarà de que avuy no li porti espelma, sab?, perque me n'he descuidat y hauria de tornar a baixar, y, francament, com que estich tan mala del cor y aquesta escala es tan pesada...

—¡Vamos! ja entench. Ab aquestas camándulas van tres setmanas que no m'ha donat l'espelma del tracte. En cambi las que jo hi poso, encara no son a mitja que ja desapareixen. ¿Que fa el mes de María, potser?

LA VINGUDA DELS 500 POLICIAS

—Recristo quina fortor!!!
 —D'abont ve aquet tren, guarda-agullas?
 —Te de venir de Madrid...
 pro crech que ve de La Puda.

La senyora madrilenya del davant, viuda d'un sargento de la Guardia Civil, que's diu Gregoria y es passa'l día enllustrantse y llegint tots els papers que li cauen a las mans, es la seva confidenta. Ella li diu la senyora militar, donya Gregoria y el seu panyu de làgrimas. Aixís que té una agarrada ab mís, cap a

contarli.
 —¡Uy! ¡Qué hombre más ordinario! ¡Por una vela darle esos disgustos! Ese hombre la va a matar a V. Ya no tendría que ser de estos catalanistas.

Donya Gregoria no'm pot sofrir porque sempre li tiro'l botet ab lo del catalanisme. Es posa vermella, tota s'atraboca fora del balcó, es sulfura, guaita al cel y capa la bacallanería d'abaixy mitg m'excomunica.

—¡Qué es eso de autonomía! ¡Qué es eso de regionalismo! ¡Cómo se entiende! ¡Cañonazo! ¡Fusilamiento!... ¡Ala!... ¡Si mi Cipriano viviera!

Després quan es quedan solas, em fan un traje a mida y tot son lamentacions.

—¡Ay, hija! ¡Con qué mala estrella ha nacido usted, doña Dolores!

—Ay, sí, donya Gregoria; ¡ja pot ben dirho! ¡Hasta jo'm penso que no'n devia tenir d'estrella!

Y aixís eternament: crits al dematí, escándol al mitgdía, plors a la tarde y murruracions al vespre de balcó a balcó.

EL PERVINDRE DE LA PLASSA DE CATALUNYA

Si hi plantan gaires verduras y la omplenan d'entrebanchs en lloch de sembrá una plassa sembrará l'Hort den Fabá.

—Ay, pobre de mí! ¡Créguim que ja'm convindría, a verlo y encomanarm'hí! ¡Vosté no ho sab lo mala que estich jo!

—Ab aquets romansos la senyora Dolores es retira a la crima y un servidor torna a treure una espelma del calaix que, al endemá passat, ja torna a desaparèixer.

—Senyora Dolores!
 —Senyoret!
 —Demá cridim a las set.
 —A las set?
 —Senyora.
 —¿Dens falta?
 —Dens falta.
 —¿Dens llevará?
 —Dixisho corre vostél!
 —Dixidim!
 —Dixidim, per mí ray! Mentres que t'eni...
 —Al endemá, tal dit, tal fet:
 —Senyoret, que son tres d'any de nou!
 —¿Analistol? ¿Que no li ha dit que'm cridés a las set?
 —Ay, si senyor! Però com que passat tan mala nit y que la matinata no m'he assegat, y com que a una senyora no la crida may ningú...
 —Senyora, ven res. Palestras, que cadodol, rahons; li dich que si ens queixem del rellogat, se'm posa a parlar, y... cap a la vehina.
 —Dixidim a contarli las sevas sevas. Kamos, las meas, que

Un dia no'm cambia la tovallola, l'altre'm deixa sense aigua pera rentarme, avuy em roba las espelmas, dema'm regira la taula d'escriure, m'aboca'l tinter y em desapareixen las quartillas; quan soch a casa me'n treu pera escombrar, quan no hi soch no sen recorda, avuy que li dich no'm desperta y quan no li dich em vé a interrompre'l són... ¡En fi; demanin!

¡Y aixó que aquesta es lo milloret que he trobat!...

Fássime un favor:

¿No saben ningú que pogués inventar una màquina ahont tiranthi'ls diners li servissin la pitansa sense trobar céntims menuts a la carn d'olla (histórich, m'ha succeit), y cosas més menudas encara, y que posés una mena de tenda de campanya ab llit y roba neta sense *inquilinos*, y sense patronas reguilladas?...

GARIBALDI

Trossos selectes

EN JUNYO VATICANISTA

La conseqüència dels homes de *La Publicidad* es una cosa indiscutible; té la autoritat de la cosa *jugada*, com ha dit diferents vegades el mateix diari de la coalició ácrata-ministerial.

Retallém de la *Revista Popular* del 19 de Febrer de 1876, las següents paraulas:

“¡Loada sea la entereza verdaderamente católica y verdaderamente española, de quienes sobreponiéndose á respetos humanos, y venciendo la tibieza y flojedad y espíritu transaccionista tan comunes en nuestro siglo, levantan osados y generosos la bandera de franca y leal adhesión á las enseñanzas de la Iglesia y de su suprema Cabeza, á cuyas amarguras se asocian, y entre cuyos hijos más decididos no se avergüenzan de figurar públicamente! ¡Bien haya esa juventud que en la segunda capital de España, y en el primer establecimiento científico civil de ella, se atreve á salir á la calle con su profesión de fe en los labios y su limosna en la mano, como si á los demás jóvenes de las restantes universidades del reino les dijese: “¡Somos católicos! ¿Y vosotros?”

“Consideramos esta manifestación de los estudiantes de la facultad de Derecho de la Univer-

sidad de Barcelona como un *aconceso*, y le damos y le dará todos los hombres pensadores la importancia de tal. Por ahí ha de empezar la reacción religiosa y moral que necesita nuestra querida patria. Religiosa y moral hemos dicho, porque la política no es

modo alguno de nuestra incumbencia. Reacción religiosa y moral, que creemos firmemente ha empezado ya, y creemos además que ha empezado por donde debía empezar para ser fecunda y duradera, esto es, por la juventud y por la juventud estudiosa é ilustrada.”

Aqueixas paraulas evidentment *clericals-reaccionarias* se refereixen a una llista de joves católics que ofereixen una almoyna al Sant Pare “EN PRUEBA DE SU AFECTO, ADHESIÓN AL ACUERDO CAUTIVO DEL VATICANO, VICARIO INFALIBLE DE JESUCRISTO, DOCTOR SUPREMO DE LAS NACIONES.

Donchs un dels joves que aixís protesta de las creencias cristianas es D. EMILIO JUNYO, avuy ácrata y anticlerical y sobretot... home *consciente* dels de *La Publicidad*.

Llavors el senyor Junyo era soci acadèmic de la Joventut Católica, ahont fou proposat en sessió del 18 de Novembre de 1876 y admés a l'11 de Novembre del mateix any. Tenim els documents a disposició del públich.

Aquestas cosas, quan son, está clar que son humanas; però sembla que al menos exigeixen una cosa, y es el callar, es el no parlar de conseqüència.

Es d'homes l'errar y'l variari; però es d'homes també després d'haver errat, sufrir las conseqüèncias del error honradament en el silenci y a la sombra.

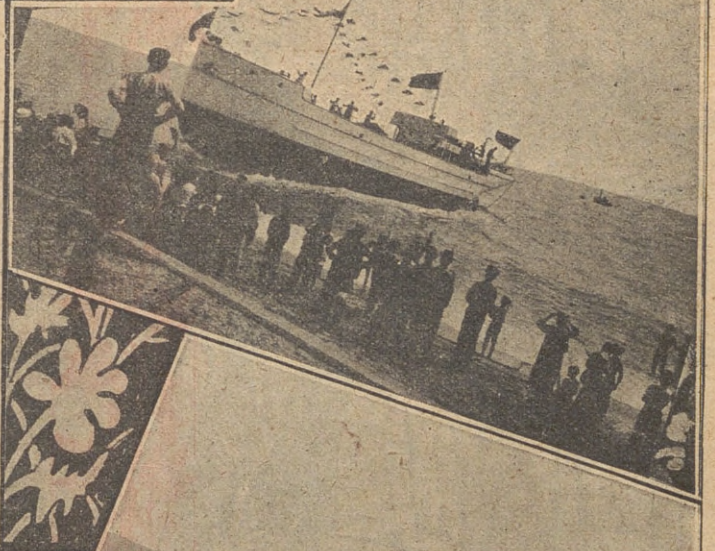
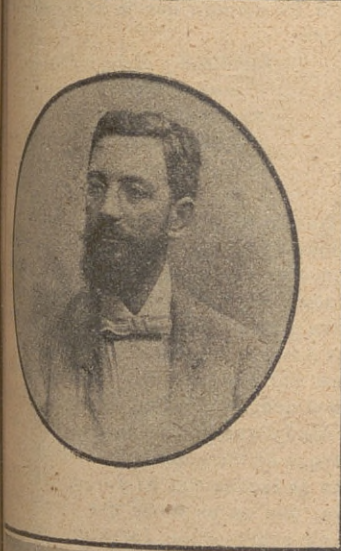
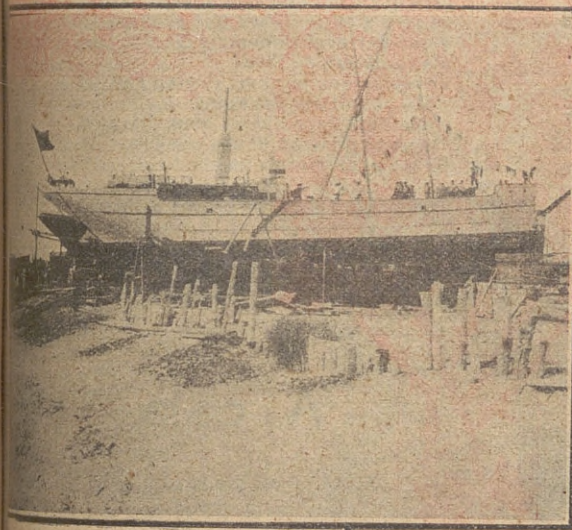
PROGRAMA

De la Mercé s'acosta la diada y no es el cas de fer empastellada del que tothom hi digui, o hi fiqui basa si no volém sé un *nyap* com una casa.

Que hi hagi balls, musicas, sardanas, un concurs de *pellis bonicas*, corridas de caballs, y altrás *corridas* d'aquellas que *se callan por sabidas*, tot molt com cal ho trobo.

Lo que jo desaprobo, lo que a n'a mí m'empia y m'enveria es que ningú's recordi [re]cristinal de que tenim un Comas y un Collaso, y un P. del O., y un Fabra, y un *ballaso* panxut com... duas botas, (conegut de tothom pel *Chirigotas*)

BOTADURA DEL «ONS»

El vapor acabat.—L'acte de la botadura.—Mar endins.—Navegant.—J. Burell, director del Astiller ahont
 qui construí l'«Oms», (Fot. de Biosca. Antigua casa Rosell.)

capàs de colà'l vi (y no desatino)
que en els seus grans cellers té en Valdespino.

Y encara'm descuidava en Manel Planas,
que de cacich torna a sentir las ganas;
els Junoy-Corominas,
que encar que no se sab fassin tintinas
no son pas de la classe pipioli,
sino que son peixets que's portan Poli;
y'l *compañero* Ardid, el curandero,
qui per las eleccions ab tan salero
y ab tanta manya y trassa
atropellà'l colegi d'una plassa
seguit d'aquella xusma que s'embruta...
que per *cinch de la dolsa* se recluta

y fent vení en Lerroux a la *perrera*
de qualsevulga tren, fentli un bon tracte,
(ara que's diu que está sense contracta)
us juro a fe de Fabra que riuriam
y que per pochs quartets divertiriam
als forasters de fora
ab festas que per cert darian l'hora.

He passat alguns ratos
combinant espectacles bons, baratos,
anantlos distribuint día per día.
Jo prou ara mateix us els diria,
pro com que'l Director es el qui mana,
us els dirá'l ¡Cu-Cu! l'altra setmana.

SAB

QÜESTIÓ D'AIGUAS

A cala Talía

Aquesta setmana si que'm pensava que
faría festa. No passa res als nostres teatres.
De manera que ja ha arribat el cas
de dir:

Los Gual y Reig y Fiol
¿qué se hicieron?
los Capdevila y Baró
dónde fueron?
de Marquina y de Jordá
qué hay de nuevo?

No n'hi há res de nou. Els únics que
donan fe de vida son en Pérez Jorba, en
Tintorer y alguns altres joves que han
traduït algunes obras d'autors estran-
gers pera ser representadas al teatre de
las Arts, del carrer de Floridablanca, al
que s'hi donarán unas quantas funcions
ab el nom de "Vetlladas avenir."

Aixó d'*avenir* no s'ho creguin del tot
perque de las quatre obras que s'hi pos-
taran en escena n'hi haurán duas de Til-
sen, que es un home que té més anys
que'l redactor de *Juventut Pompeyus*
Gener.

El prospecte anunciador de dites vet-
lladas el firman "uns quants joves". Ja'm
penso qui son: l'esmentat Pompeyus, l'Ur-
gell, en Llanas y altres col·laboradors y
ex-col·laboradors o redactors de aquell
setmanari.

En dit prospecte, pera probar que's
tracta realment de joves, se parla de
Ruskin, un senyor inglés a qui ara han

descubert y que va morir de vellesa ja fa un quant
temps.

De totes maneres, es d'alabar l'intent dels joves de
que's tracta y de desitjar que la colla den Gual ressu-
citi las sevas vetlladas del "Teatre íntim," *para regu-
cijo y solaz* del públich.

Si la cosa s'anima, ja veuréu ab la competència,
com hi riurém!

Que Deu hi fassi més que nosaltres.

VIROLET

—Dónguim una soda... water... clocset.

per llá al carrer d'Amalia, y crida irada:
¡¡Visca la llibertat y... garrotada!!

Tornant, donchs, al que deya
(perque havia perdut, garlant, l'*ideya*)
contant ab aquets tipos, o aquets *topos*,
que us juro que no tenen res de drosos,
podriam fer funcions, ¡no son bravatas!
molt bonas, molt bonicas y baratas.

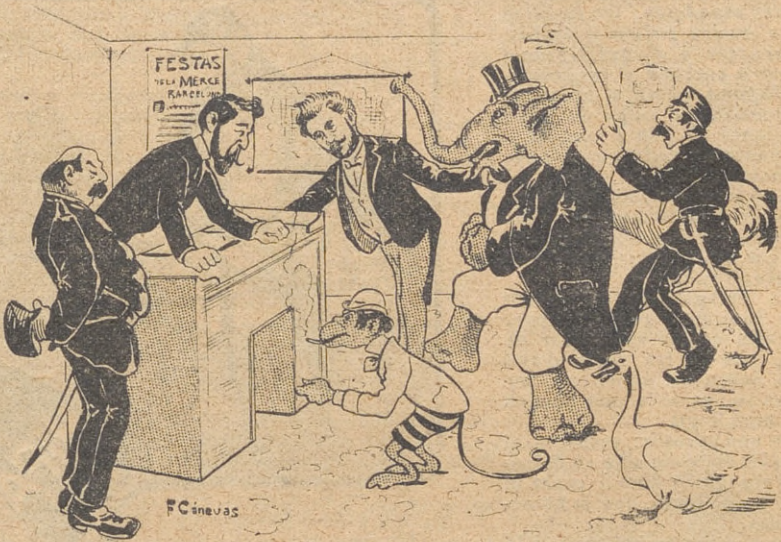
¿Quí ab tant desembarás y aire tan curro
com aquestos senyors, tot l'any fa'l burro?
¿Qui com ells fa comedia
ab un aplom tan gran? ¿Y qui en tragedia
converteix els *sainetes* de cert poble
empenyentlo a la lluita més innoble?...

Ab aquesta *cuadrilla* de primera,

LA PUSSA

En tot el regne animal
 crech trobarhi una bestia
 que m' dongui tanta molestia
 en ocasió més mal.
 No tingué capital,
 i empleya desseguida
 en bàscà un insecticida
 que per sempre exterminés
 aquet paràssit, qui es
 que m'amarga la vida.
 Em arribant al istiu,
 des d'aquet mon m'aconsola,
 una nova pell ja tremola
 i el meu cor tranquil no viu.
 Aquest insecte agressiu
 em tan enamorat
 que em fa cos, per ell nafrat,
 que igual que fos a la torra
 que s'asfuma y juga, pica y corra
 i em dona tanta tranquil·tat.
 La hora per mi més fatal
 és quan me'n vaig a dormir:
 em trobo la pussa per butxi
 i el catre per cadafal.
 Em trobo un reu davant del pal
 que em dona la mon esperit,
 que em fa aixís que m'fico al llit,
 que em dona aquella *fièra malvada*
 que em dona una forta fiblada
 que em dona la bona nit.
 Ah un jay! esgarrifós
 em trobo el catre al moment
 que per castigà al delinqüent
 que m' xucla la sanch del cos;
 armat d'uns espolsadós
 ressegueixo tot el jas...
 ¡Ja't tinch! no t'escaparás!
 ¡Ja has caigut a la ratera!...
 pego un cop, salta lleugera
 y se'm posa al cap del nas.
 Y durant tota la nit
 es va repetint la *broma*:
 no hi há pas al mon cap home
 que s' trobi més aborrit.
 Quan veig que un sér tan petit
 d'aqueix modo m'ha d'abatre,
 no poguento jo combatre,
 tenint punys de condicions,
 fins em venen intencions
 de calar foch a n'el catre.
 De día no puch fer rè,

PREPARATIUS PER LAS FESTAS

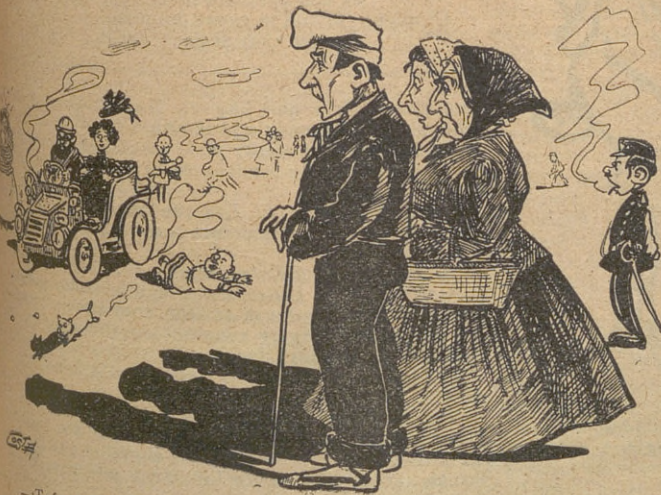
Venim aquí, senyor Fabra, per que ens digui per favor quina part en els festejos pendrà la nostra secció.

la pussa no'm deixa viure;
 ni menjo, ni puch escriure,
 ni goso anar pel carré;
 tampoch vaig a cal barbè,
 puig si ho provo ¡ay la mare!
 mentres m'afaitan, no para
 de picarme ni un moment
 y al més petit moviment
 em tallan tota la cara.

Tot aixó'm deixa abatut,
 no trobo consol en lloch,
 y vaig perdent, poch a poch,
 la meva import...nt salut.
 Quan a la tarde, assegut
 sobre un banch de Miramar,
 ma dissort vaig a plorar,
 exclamo entre mi mateix:
 ¡Gran Deu! ¡qui pogués ser peix
 per viure dintre la mar!

GESTUS II.

ELS QUE BADAN

—¡Tafó! Quimet, aquet cotxo corre per art del dimoni.

—No siguis tanoca, Milia, ¿No veus que es un timbre móvil?

Mossegadas

El diari de Madrid *El Día*, per donar el seu parer respecte a la conveniencia de restablir las garantías constitucionals a Barcelona, dirigeix al director de *El Evangelio* una carta que val totas las pelasy de la que copiém ab molt gust el següent paragraf:

“...ya que los catalanes gritan: ¡Visca Catalunya! y ¡Mori España! yo que he despreciado el perro chico de los catalanes en igual grado que estimo el idioma de Cervantes, grito: ¡Viva España! ¡Mueran Cataluña!”

Firma aquest erupio periodístich un tal A. Santonja. A renglón seguido el perió-

dich madrileny fa alguns comentaris carrinclons com tot lo que vé d'allà; parla de "los nobles españoles, los insultos á la madre patria y hollar, escarnecer y desprestigiar á nuestra querida y desgraciada España," com si nosaltres tinguessim la culpa de que's publicqués *El Día* y com si el tal Santonja hagués nascut per voluntat nostra.

Acaban els comentaris ab l'apoteosis de sempre—No, MIL VECES NO—y demanant per tots els que *no hablamos cristiano*, la pena capital.

La etzegallada del beneit den Santonja, deixant apart els oits que'ns va causar de cop, ens ha fet riure d'alló més. Sobre tot aquet NO, MIL VECES NO, es de lo més cómic que hem llegit.

En una paraula: respecte al ximplet den Santonja el deixarém tranquil y que li posin la camisa de forsa, que ja ho necessita.

Lo que ens ha indignat es la actitud del *Diluvio*.

Llegiu lo que diu en la edició del matí del dia 22:

"*El Día*, periódico madrileño, publicó ayer un extraordinario oponiéndose á que en nuestra provincia se restablezcan las garantías constitucionales.

"Su argumento Aquiles se reduce á lo siguiente: Que mientras en Barcelona se grite ¡Visca Catalunya! y ¡Mori Espanya! la nación debe gritar ¡Viva España aunque muera Cataluña!

"¿De dónde ha sacado el colega madrileño que aquí, al vitorear á Cataluña, se den gritos contra España?

FILOSOFANT

L'home.—Veus aquí lo que era l'home en son primitiu estat.
El mico.—Mireu la rassa del mico com ha anat degenerant!!!

ESPOLSADA DE PERIODISTAS

—Després de que a San Cristofol ens van dà aquella espolsada no més falta que tu vinguis y ens espolsis dintre casa.

Cualquiera diría que hay en Madrid quien muestra empeño en mantener en constante divorcio de los españoles á los catalanes. ¿Qué entenderán por patriotismo y qué noción tendrán del tacto y la prudencia ciertas gentes?

"Aconsejamos á *El Día* que cambie de título y que en lo sucesivo se denomine más propiamente *La Noche*.

"Y ahora ¡Visca Catalunya! y ¡Visca Espanya!" Aixó ho diu *El Diluvio* que en diferentes ocasions y faltant obertament a la veritat, com sempre, ha delatat que en meetings y reunions catalanistas s'havien donat crits de ¡Mori Espanya!

L'Eco de las cloacas es aixís; a mala fe no'l guanya ningú.

Y acabarem dient que si bé a n'en Santonja li aniria que ni pintada la camisa de forsa, als homes de *El Diluvio* els hi escauria més el grillet que ab menos causa arrossegan molts infelissos més ben intencionats que ells.

diaris acratas-caciquistas que viuen del chanta-
y de la calumnia, han fet corre la versió de que
ment architecte y diputat per Barcelona senyor
Doménech y Muntaner, havia exigit honoraris pel
diseño y direcció de las obras del monumento al doc-
tor Robert.

com que'ls embusteros tenían conciencia de
ment descaradament al assegurar semblant
per quedar bé insinuavan la especie de que si'l
Doménech desistia al capdevall de cobrar sou
per aquella feina, se deuria a las *pullas* que li han de-

esta vegada sí que no li ha servit per res
engrarse en salut a la taifa dels explotadors del
y difamadors de las personas honradas, donchs
abans de que babejessin semblant injuria, el
Doménech havia ofert projectar y dirigir de
el monumento de referencia, com consta en el

compliments en Portas y en Lerroix pera fer la par-
tida de jepas que varen jugar a Madrid l'altre dia ab
general satisfacció del públich de la *Villa del Oso*.

Segons en Lerroix, en Portas está descalificat y
per aixó va refusar batrehi temps enrera y per en
Portas també ho está en Lerroix, en virtud del fallo
del tribunal d'honor a que el *amigo del pueblo* va
subjectarse voluntariament.

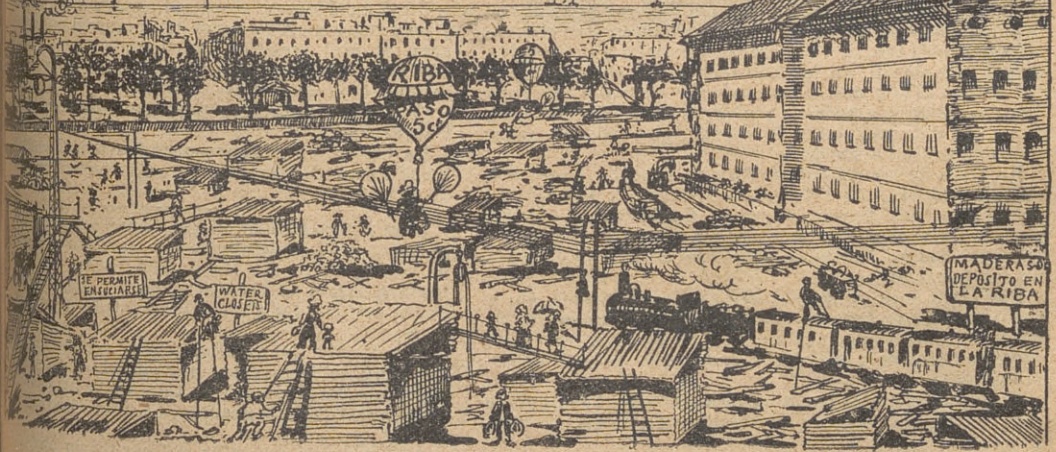
Malgrat aixó, el capitá de civils no va tenir inconve-
nient en rompre una vara per las costellas del diputat
revolucionari, ni aquet contestar ab una cossa, que,
segons sembla, es l'arma que més bé maneja l'ídol de
La Perdida.

Bueno, per nosaltres ja podian seguir donantse su-
rras fins que'l cor els digués prou, lo que es igual que
dir que no'ns hem sentit ni dels cops del un ni dels del
altre.

Que a Montjuich s'hi varen fer barbaritats, els pe-

PLACA CONMEMORATIVA

DEDICAT AL SENYOR ENGINYER DE LAS O. del P. "LA BARCELONETA AGRADECIDA"

"Esto es Flavio ¡ay dolor! que bes aora
mercado de Calaf. . todo entrebancos,
fueron Barceloneta la famosa."

(Galeno. CAP. III.)

que segueix, publicat a *La Veu de Catalunya* el
d'abril prop passat:

Entre amich y diputat per Barcelona l'eminent ar-
chitecte senyor Doménech, ha ofert GENEROSAMENT els
seus serveys artístichs pera la construcció del monu-
ment al doctor Robert, a la Comissió encarregada de
la patriòtica missió.

Uns individus de la comissió han acordat que'l seu
president senyor Rusiñol oficiés al senyor Doménech,
ofert mercé per tan graciosa oferta y acceptantla
l'agraïment que's mereix.

Però no ha acabat aquí la insidiositat de las serpe-
ntes, posadas a mossegar, han volgut mortificar
al nostre diputat catalanista, el senyor Torres, su-
perant embolicat en certas conxorras mogudas pel
partitisme; pera afegir un número més al programa
de las fiestas de la Mercé, però com el senyor Torres
no consentí públicament l'acte que se li atribuía, els
diputats s'han enganxat els dits per segona ve-

gran sort per Barcelona, que aquesta gentussa
eminentment burros, perque de lo contrari, ab
diputats que son farien més mal que una pedregada.

per las ganas d'apallissarse hi son un se desentén
la facilitat de *códigos de honor* y demés nosas
per fill.

egin síls van tenir gaire en compte tots aquets

riòdichs catalanistas van dirho primer que ningú —
entre ells *La Veu de Catalunya* quan encara era re-
vista — precisament en l'època en que *La Publicidad*
y *La Campana de Gracia* bombejavan a n'en Portas y
publicavan el seu retrato. Aixó vol dir també, que no
feu la causa del que avuy es capitá de civils.

Els amichs den Lerroix están indignats per consi-
derar que l'agressió va partir den Portas, però en
aquesta qüestió aquet no ha fet més que declarar-se
seguidor pràctich dels procediments lerrouxians.

Tothom recordarà que mentres en Lerroix va ser a
Barcelona, en lletras de motllo va dir en las column-
nas de *La Perdida* que abominava de la gestió dels
tribunals de justicia y que ell se feya las sentencias a
garrotadas, y que preconisava el principi de que *de la
cárcel se sale y del cementerio no*, a quin objete
aconsellava a las turbas, que en día d'eleccions la
presencia d'un sol catalanista constituía suficientment
provocació pera que se l'agredís sense avís previ.

Per altra banda, els que han explotat indignament
pera fins de partit y d'empresa la causa de la revisió
del procés de Montjuich ab motiu del crim del carrer
de Cambis, no han demanat encara que sapiguém la
del que's va instruir ab motiu del atentat contra en
Martínez Campos, ab tot y havers den dit, relatiu a pro-
cediments, horrors tan grossos com aquells en que s'hi
fa despenyar paper a n'en Portas.

Y no n'han dit may res d'aixó els *perdidos* per la

raho senzillíssima de que quan se va instruir el procés de la Granvia en Weyler era capitá general de Catalunya.

En resum: que no hi há un pam de net, per quin motiu si s'empenyen en seguir estobantse la badaua no serém nosaltres els qui'ls aném a de'compartir.

Diüenge passat va celebrarse a las Arenas una *corrida* de badells organizada per la Junta del Ateneu de Sans, a benefici de las escolas que sosté o en-sorra aquell *Centro instructivo*.

Ab instruccions d'aquesta naturalesa, alternadas ab aqueles sessions de *tangos sugestivos*, can-cans y peteneras, es escusat dilshi que no hi há un sol alumne que fassí campana. Y'ls mestres menos.

Donchs bé, la *corrida*, més que de badells—que aquets, pobrissóns, no havían donat may un pas sense pollera—va resultar una *corrida* de civils, policías y públich, que ni que en Canalejas fos al *ruedo*.

Per la relació que'ns en han fet—donchs nosaltres no hi eram—l'espectacle va resultar sumament edificant pels *alumnos que concurren* etc., y pel senyor Fabra y Ledesma que desde un palco contemplava aquell quadro d'animació que ab tota seguritat l'haurá decidit a proposar al Ajuntament que doblí la subvenció que passa al Ateneu en concepte de *Centro instructivo*.

Dels *diestros* no'n parlém perque alló no eran *diestros*, sinó *siniestros* indígenas de la barriada, entre 'ls que hi figuravan un tal *Bigaire*, valent de professió quan no's tracia d'encararse ab toros per menors d'edat que siguin: un tal *Aixerit* que, responent perfectament al seu mal nom, no més s'*atraca* de toro quan la *fiera* es estofada; y el *arrojado Morenito de Sans*, fill d'un bagulaira de morts, que ab una mica més dona feina a son pare.

En vista de las dificultats ab que aquesta *cuadrilla* de saltejadors... de barrera despatrava'l bestiar, el públich en pes demanava que'l *Barberillo*'ls matés, però la ilustrada concurrencia no va poguer proporcionar-se aquesta satisfacció perque l'autor de la festa no era al *escenari*.

Per altra part, el *Barberillo* tampoch hauria sigut pel cas un gran despenyo, donchs en qüestions de donar estocadas no més ne coneix el *saca*, perque'l *mete* es feina dels socis del Ateneu que pagan la corresponent cuota.

En fi, que a horas d'ara encara duraria l'*instructiu* espectacle, si'ls badells no s'haguessin mort... de vergonya.

Que es la malaltia que may s'encomenarà'l *Barberillo*.

Vels-hi aquí que l'Ajuntament va nomenar una comissió del seu *seno* pera que assistís a la funció religiosa celebrada a la iglesia de Sans ab motiu de la festa major, y la tal comissió va pendre l'acort de posarse malalta en *corporació*, lo que'ls va escusar d'assistir al acte.

Vostés dirán que aixó es una excusa de mal pagador.

Conformes.

Y que'ls regidors no hi van assistir per rahóns d'anticlericalisme. Donchs, no senyors: va ser per rahóns d'higiene, perque a Sans se'ls havia de juntar un individu que fa negocis bruts.

Un tractant ab *letrinas*.

Mentres s'estava celebrant diüenge ab un plé la *corrida* a benefici de las escolas del Ateneu de Sans, al local de la esmentada societats s'hi verificava un concert a benefici de la *Creu Roja* davant d'una respectable concurrencia... de cadiras desocupadas.

Aixó ja ho sabíam de temps que'ls del Ateneu no estavan per músicas.

¡Vagin ab concerts en una casa ahont tot está tan desconcertat... menos pels quins portan la batuta!

¿Saben qui es que desde las... diemne columnas de *La Perdida*, sosté la campanya contra'l manicomi de Sant Boy?

En Moles.

¿Saben per qué's fa la tal campanya?

Jo els hi explicaré.

En Moles es administrador del manicomi Nueva Babel... vull dir Nueva Belén, desde fa molts anys. Además es el principal accionista del esmentat establecimiento, y lo que's proposa el tal Moles es que la diputació y els particulars es decideixin a treure els dementes de Sant Boy per portarlos a la seva fabrica de ximplés.

Sembla que acabada la campanya que actualment sosté contra'l manicomi de Sant Boy, n'empendrà una altra contra el del Hospital de la Santa Creu.

Aixó ho sabém perque l'interessat ho ha dit. ¡Quina altesa de miras y quina bona fe de las senyas Moles!

Jo no sé per qué té de valerse d'aquestos medis per omplir de ximplés el seu establecimiento. En el partit en que ell milita en trobará tants com vulgui y si no manté baratet ens sembla que aviat farà *lleno*.

Ja veurá, próbiho, senyor Moles.

El senyor Governador, tenint en compte els antecedents del agent de policia "Memento", el va nomenar inspector dels caballs destinats a las corridas de toros, pensant que'l mestre's recordaria de quan era estudiant y que per consegüent procuraria que'ls penyes destinats a la lidia fossin lo menos *rociantes* possible, estalviant als seus ex-confreres alguns *lumbros* dels que tan mal recort ne guarda el policia expulador.

Peró en "Memento", al qui encara li dura la *jindama* y parlarli a n'ell de toros es lo mateix que ensenyar li creu al mal esperit, ha renunciat generosamente al càrrech, suplicant al senyor Manzano que'l rellevi de la inspecció de caballs.

¿Y donchs que's creu que'l farà inspector del Capítol Catedral?

La veritat es que per aquet destí en "Memento" també té antecedents: l'haver sigut *seise* de la Catedral de Sevilla.

Com a prova de lo bé que varen argumentar contra la concessió de subvencions a establecimientos religiosos de beneficencia els Buen, Mir, Buxó, y Moles, en la famosa sessió de las tretze horas, transcribim el següent solt de *La Perdida*, publicat la setmana passada:

"Un lector de *La Publicidad* nos ha entregado la cantidad de 300 pesetas para que las repartamos en la siguiente forma: Casa de Lactancia 100 pesetas, Casa de Maternidad 100 pesetas, Caridad Cristiana 100 pesetas."

Aquesta sola gazetilla val per tot un any de *Chirigotas*. ¡Qué pagaria en Doys per ensepegarne una de tan graciosa!

Si *La Perdida* ha convensut tan bé als seus lectors de que no deu subvencionarse la beneficencia religiosa, vegin si ho deuen estar gaire els que no la *legeixen*.

Vaja, per nosaltres *La Perdida* s'ha venut als pesuitas; no'n pot ser d'altre.

La nova fornada d'alcaldes de barri es de lo més escullidet que pugan imaginar-se.

Per mostra basta un botó. Tením noticia d'un de Sans, que no'l nomenan més que en vigílias d'eleccions.

Aquet tipo es recomana per la seva barra y poca aprensión.

En las darreras eleccions de diputats va fugir ab l'acta en blanch. En las de regidors presidía la secció del carrer del Sant Crist; es amich íntim del triuñent célebre *Barberillo* y company inseparable d'un pegot, coix per més senyas, qui fa de que de roba en las eleccions, comandant un *ejército* de 15 o 20 rrruts que, segóns declaració dels mateixos interessats, votan dotze vegadas seguidas.

Sembla que l'esmentat fulano, que en la seva vida privada no es més pulcre que en la pública, té cert negoci no massa honrós ab un taberner y un currodero.

En fi, es veu que ab els nous nomenaments d'alcaldes de barri, descartant honrosas excepcions, s'ha triat lo millor de cada casa.

Ja veurán, es alló, els cacichs deuen dir: ja es hora de que'ls murrís comensém a defensarnos.

La *Perdida* del 15 d'aquet mes publica una correspondència que titula *Carta de un loco*. La redacció s'atribueix a... ¿qui-dirian? Al propi Moles.

Molaltres no ho creyém perquè'l coneixém y'l considerém incapàs de fer una carta. Ademés ens sembla que en Moles encara no arriba a la categoria de *loco*, per ara. Que ab el temps hi arribi, ¿qui lo duda?

Miro, Doys, perquè vegis si't coneixém, t'aném a dir ab quantas intermitencias has escrit la següent *chirigota*:

"Queridísimo Pol, no me la has dado. Te dije que creía en esa enfermedad que me ha anunciado la carlista *Perdiu* el otro día. Ella te dió por malo ó por enfermo y en esa tu sección ya no firmabas. Pero yo, que no duermo, en seguida observé que me la dabas. ¡Oh Pol! tu continuás haciendo tu sección como otras veces con entusiasmo de unos cuantos púas, y aquel que dice púas, dice peces. No firmas por si acaso te volviese aquí á dar cien desazones;"
Miró ho vas escriure ans de dinar y en aquet moment històric et varen notificar que'l vi ja era a casa.

Endavant:
"pero, Pol, no hagas caso: no leo tus *Al dia* por sosones."
Miró ho vas escriure havent dinat. Perquè per conèixer que era en Pol havías de llegir y tu dius que no ho has llegit. Però que no t'ho repassan lo que fas?
No escriguis, home, després de dinar. Las *chirigotas* has de fer en dejú.

Llegim en una correspondència d'Ampolla que publica un diari de Tarragona:
"Un caso de antropofagia, digno de estudio, tuvo lugar el domingo último en esta playa. Aparecieron dos bañistas y del primer mordisco arrancó uno al otro una oreja; del segundo se le llevó media oreja, produciéndole una herida grave, y con seguridad que hubiera concluido por comerse por entero á su víctima, si los concurrentes á un café cercano al lugar del suceso no se lo hubiesen arrancado de entre los dientes.

Del hecho entiende el Juzgado."
Miró! Aquet mestre té perfecte dret al títol de *coleccionador de mérit d'aquesta secció de mossegadas*, que des d'ara li concedim per unanimitat.
Un tot hi há una contra y es que la carn que li pot servir no te res de fina y menos de curiosa y neta com seria la del banyista de referència.
Peró, en fi, a falta de millors talls, no deixan de ser bones per anar entretenint las dents els palpissos de Doys y ls filets de Doys.

MACOS Y MICOS

Macos: M. C. Ll.; *Pupul*; M. *Frebor*; R. J.; *Estornell*; *Califa*; D. C.; J. R. O.; *Sauch*.

Micos: A. D.; *Joelval*; P. C.; *Sisquet Jove*; *Krh-anch*; J. de la R.; C. Ll.; *Pep de l'Or*; *Xanxes*; Ll. F.; R. C.; F. M.; R. A.; *Un canador*; A. S.; *Viola*.

Jan-xich: La primera part de l'article está ben observada, pro'l final es precipitat y un xich *groixut*.—J. S.; B. R.; R. X.; A. T.: ¿No'ls sembla que sería donar massa importancia al autor de la composició a que fan referencia?—*Un observador*: Ja'n dirém alguna cosa.—*Un espat-ro*: Idem, id.—Ll. R. P.: está comentat ab molt bon criteri, però vosté ja comprendrá que si a'n aquell subjecte li haguéssim de retreure totes las inconveniencias que escriu no tindriam prou espay en tot el número.—J. D. G.: Ho guardarém per l'Almanach.

XARADA

Consonant es ma primera,
ma segona musical,
una carta *invers* tercera
y nom de dona el total.

SISRAN LLOCH (Pineda).

LOGOGRIF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	Carrer de Sant Martí
6	4	5	2	6	4		Apellido
	4	5	6	7	5		Nom d'home
		3	2	3	4		" de dona
			5	4	3		Tubércul
				3	4		Aliment
					6		Consonant

UN VENDRELLENCH.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 34

ANAGRAMA.—*Anita, Tiana, atina*.

CAPDELL DRAMÁTICH.—*Lo punt de las donas*.

GEROGLÍFICH.—*La Rosa blanca.—A cal Notari*.

IMPREMPTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÒN VIDAL MARTI

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.—Prop del Bolsi

Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pesseta.

N.º 10 GALERÍA DE

CRÍTICO EN CUASA

MUSICÓFILO
ANTIPÁTICO

1.500
DISPARATES
EN
UN SOLO
ARTÍCULO

SAN PEDRO y MIGUEL
Escudillers Blancs-BARCELONA

CARTELLS NOTABLES